

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 38. S. Augustinus Presbyter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. de tribus præcipuis vitiis, quæ homini, A. C. 392. Deum quærenti, vitanda, amore voluptatis, superbia, & curiositate; tandem concludit, veram Religionem in eo consistere, ut unum Deum Patrem, Filium, & Spiritum S. adoremus. Hoc excellentissimum S. Augustini opus, sive stilus, sive cogitationum sublimitas consideratur, vix alteri palmam cedit.

§. XXXVIII.

S. Augustinus Presbyter.

Possid. c. 3. *Aug. serm.* *335. 1. de vita com. n. 2.* **D**um his in suo secessu prope Tagastam occupatur, quidam Imperatoris Procurator Hippone, urbe maritima, & vicina, eidem jam ante amicitia junctus, virum videre, & Verbum Dei ex ipsius ore audire concupiit; eum S. Augustinus, jam quidem Christianum, arctius Deo conjungere sperabat, & persuadere, ut secum in Monasterio viveret. Venit ergo Hipponem, hujus viri salutem sectiens, sed tunc quidem, ut a mundo secederet, permovere non potuit. Illa tempestate Valerius Hipponensi populo Episcopus præerat; ipso quadam die ad populum verba faciente de necessitate, aliquem suæ Ecclesiæ Presbyterum ordinandi, cum eis Doctrina, & virtus S. Augustini esset perspecta, manibus correptum, suo Episcopo ordinandum præsentarunt; quippe in medio eorum stabat, nihil

Possid. c. 4.

nihil tale cogitans, & satis sibi cavere ra- Sæculum IV.
 tus, si illas Ecclesias fugisset, ubi nullus A. C. 392.
 erat Episcopus, ne ad eam Dignitatem
 promoveretur. Ergo populus Hipponensis
 comprehensum, Episcopo admovebant,
 unanimiter conclamantes, ut Presbyterum
 ordinaret; S. Augustinus lacrymis
 diffuebat, quod aliqui ita accipiebant,
 quasi ideo affligeretur, quod non nisi
 ad Presbyteratum promoveretur, dicebantque,
 ut solatium ferrent: *Tu quidem
 altiore gradu dignus es, sed cogita,
 Presbyteratum proximum esse Episcopatu.*
 Ipsi vero nihil aliud lacrymas
 exprimebat, quam quod intelligeret, quanti
 periculi res esset Ecclesiæ Regimen, cujus
 pars magna illo tempore ad Presbyteros
 pertinebat. Verumtamen desiderio
 populi satisfactum, & S. Augustinus ad
 initium anni 391. Presbyter est ordinatus.

Semper tamen amore solitudinis te- Poss. c. 5. eod.
 nebatur; jamque Hipponem, sicut Tagastæ ferm. 355.
 in Monasterio vivere volebat, sed Act. 4. 32.
 Episcopus Valerius, hujus propositi gnarus,
 ei Ecclesiæ hortum dedit, ubi aliquos
 Dei Servos, paupertate sibi similes,
 congregare cœpit; ipse enim exiguum
 patrimonium vendiderat, & pauperibus
 dederat, Hipponem nihil afferens, præter
 vestem, qua tegebatur. Credibile est,
 eos labore manuum suarum victum
 parasse,

Sæculum IV.
A. C. 392.
 rasse, & Regulam tempore Apostolorum
 introductam observasse, id est; nemo cu-
 jusdam rei proprietatem habebat, omnia
 erant communia, & prout cuique opus
 erat, dividebantur. Interim Valerius
 Deo Gratias agebat, quod suas preces
 exaudivisset; saepe a Deo virum expe-
 tierat, qui suis sermonibus Ecclesiam re-
 dificare posset, sciens, quid sibi deesse;
 nam in Græcia natus erat, nec in latina
 lingua sive loquendum esset, sive legen-
 dum satis exercitatus; ergo S. Augusti-
 no potestate Evangelium explicandi, se
 præsentem, tribuit, usu Ecclesiæ Africanæ
 repugnante, ubi soli Episcopi prædicare
 consueverant. Hinc res nova quibus-
 dam Episcopis displicuit. At Valerius,
 cum sciret hanc esse Orientalium, & Ec-
 clesiæ Orientalis consuetudinem, Eccle-
 siæ utilitatem quærens, his dictis non mo-
 vebatur.

Aug. Epist.
21. al. 14.

S. Augustinus suo Episcopo obedire
 cunctatus est, & moram petiit, qua ma-
 gis instrueretur, scripsitque in hunc mo-
 dum: *Rogo te, ut ante omnia perpendas,*
nihil in hac vita, hoc præsertim tempore,
cuiquam facilius factu, aut jucundius posse
accidere, quam Episcopum, Presbyterum,
& Diaconum agere, si perfunctorie id fiat,
& hominibus placendi studio; at simul
hac ipsa re coram Deo nihil miserum ma-
gis, nihil contemptibilius, nihil magis a-
ominis

bominabile! econtra, sicut nihil est magis Sæculum IV.
A. C. 392.
arduum, operosum, & periculosum, quam

*Episcopatu, Presbyteratu, Diaconatu pie,
& decenter defungi, ita etiam nihil bea-
tum magis, & ante divinos oculos nihil
magis meritorium. Hæc in juventute
non didici, vixque ad hanc Disciplinam
animum advertere cæpi, cum non mea vo-
luntate, sed aliorum vi in secundo gradu
constitutus sum. Credidero, Deum pæ-
nas a me reposcere, quod aliorum errores
carpere ausus fuerim; sed jam agnosco te-
meritatem meam! si vero agnovi quidem
infirmi-
tatem meam, sed ita agnovi, ut
eam corrigi non posse constet, vis ergo, Pa-
ter mi! ut sponte in perniciem irruam?
hæc tua in me, & in Ecclesiam cbaritas
est? In fine rogat pauxillum temporis,
saltem usque ad festa Paschalia, ut post
orationem, & lectionem instructor pro-
cedat. Non equidem necessaria sibi ad
salutem discere volebat, nam hæc se sci-
re fatetur, sed charitatem sibi dari sum-
mis votis expetebat, qua presso propria
utilitatis studio, unice aliorum salutem
quæreret. Tandem prædicare cœpit eo
successu, ut plures deinde Episcopi, ex-
emplum Valerii secuti, Presbyteris præ-
dicandi officium commiserint.*

Poff. c. 5.

Interim adversus Manichæos scribere
non cessabat; suscepto Presbyteratu, scri-
psit librum de utilitate fidei ad amico-
rum

rum

Sæculum IV. rum aliquem, nomine Honoratum, quem
 A. C. 392. ipse olim in errorem induxerat, tuncque
 detinebatur speciosis Manichæorum pro-
 missis, nihil ab ipsis doceri, quod non
 ratione evidens sit; ridendos Ecclesiæ
 I. Retr. 14. Catholicæ Sectatores, qui ad se venien-
 tes jubent credere. In hoc opere S. Au-
 gustinus demonstrat utilitatem fidei, ut
 ad Myſteria præparentur illorum animi,
 qui ea capere necdum possunt. Deinde ve-
 tus Testamentum a Manichæorum men-
 daciis vindicat. Quis sit hæreticus? ita
init. definit: Qui affectu terreno ductus, ma-
 xime gloriæ, & Primatus cupiditate o-
 piniones falsas, & novas fingit, vel am-
 plectitur. Ostendit in quo differant fi-
 des, & credulitas temeraria. Probat ne-
 cessitatem fidei humanæ in hujus vitæ
 c. II. 12. commercio, & solidis argumentis confi-
 cit, Jesu Christi, atque Ecclesiæ Catholi-
 I. Retr. c. 15. cæ auctoritatem esse sequendam. S. Au-
 gustinus exinde scripsit librum de dua-
 bus animabus, quas Manichæi in quolibet
 homine existere dicebant, unam bonam,
 malam alteram; bonam esse, Dei particu-
 lam, malam autem ex natione tenebrarum
 ortam; hanc a Deo non esse productam,
 sed eidem coæternam, carni propriam,
 & omnium malorum in homine, sicut bona
 anima omnium bonorum esset, causam.